

„Ko je gospod Bog ustvaril ta svet, kričali so na početku vsi ptiči, kakor je kateri znal, kakor jim je kljun vzrastel. Letali so sem ter tja, skakali po vejah, radovali se, — ali v tem njihovem kriku in vršenji ni bilo nikake krasote, nikake nežnosti. Hvalili so sicer Boga, da jih je djal v tako krasen svet ali ta hvala ni bila blagoglasna in tudi Bogu ne po godu. Zdaj si misli Bog: „Naučim jih peti!“ in kar je mislil, to je storil. Nekega krasnega jutra slišijo ptiči s travnika tja gori nekaj tako sladkega, da jim kar sape zmanjkuje. Ne vedó, kaj bi to bilo? Pogledajo doli in vidijo tri angelje, ki godejo in godejo takó sladko, takó milo, da še nihče, odkar je živ, take prijetne godbe ni slišal in je tudi slišal ne bode nikdar, razven óni, kdor pride v raj, od koder so ti trije angelji prileteli. Ves gozd je takrat utihnil in poslušal strmeč to rajsko godbo.

Angeljci dogodejo ter kličejo ptičkom: „Ne bojte se in priletite bliže. Ako vam je drago, naučimo tudi vas peti.

Sraka se porogljivo zasmee in pravi skromnemu slavcu: „Le leti tja, ti sivec in uči se, da bodeš jedenkrat pameten. Jaz godcem ne verujem ničesar, ker se vsi trije lažejo,“ to rekši, odleti.

Tihi in véрни slavček, takrat mej ptiči še zaničevan, vzletí prvi in sede jednemu angelju ravno na ramena. Drugi ptiči leté za njim. Ta sede bliže, drugi zopet dalje, nekateri so ostali na drevesih, — kakor se je kateremu najbolje zdelo. In angelji začnó peti, da se je razlegalo na daleko in široko po gozdu in gozd same krasote niti poznati ni bil.

Pisana šoja, ponosni fazan in krasna papiga pravijo: „Čemu potrebujemo mi takega petja?“ in odleté. — Vrabec videč iz daleka rudeče črešnje, pozabi petje in zleti na nje; ž njim je odletelo še več ptičev.

In glejte: óni ptiči, ki so bili odleteli, niso se naučili peti; óni pa, kateri so poslušali, peli so od te dôbe takó krasno, da se je po vsem gozdu razlegalo in véрни slavček, ki je kar na besedo verojel in sedel najbliže, poje še danes slajše, nego vsi drugi ptiči. On se je največ naučil iz raja. Kdor nas tja pride in bode slišal angelje peti, spozna, da govorim resnico. A vi, mladiči, starcem ne verojate ničesar!“ — Škvorec strese glavo, sklóne jo ter začne zopet premišljevati.

Mula in muha.

(Basen.)

Mula je v klanec počasi voz vlekla, a muha se je na ôje vsela ter jo jela priganjati: „Gani, se gani! — hitreje vózi, ako ne, opikam te s svojim želom po vsem vratu.“ — „Za tvoje besede se pač ne brigam,“ odgovori mula, „a ónega se bojim, ki spredaj na vozu sedi ter z jedno roko vitek bič vihti, z drugo pa uzdo nateguje. Pusti torej to neslano pretenje, kajti vže sama vem, kdaj mi je pohiteti, kdaj vzdržati korak, da se oddahnem.“

Videti je, da ta basen na óne méri, ki se v stvari mešajo, o katerih nimajo nobene besede.

Ph.

